

Arrest

**nr. 168 330 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 september 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer stelde op 18 april 2012 dat de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Azerbeidzjan. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 20 april 2012 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.03.2008 werd ingediend door:

*R., C. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Azerbeidzjan (Rep.)
geboren te B. (...) op 10.01.1969*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14.08.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Betrokkene haalt medische elementen aan in zijn aanvraag. De arts-adviseur evalueerde deze medische gegevens op 18.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en kwam tot de volgende conclusie:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening van betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Azerbeidzjan.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Azerbeidzjan."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure OP basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel luidt:

"DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 25 maart 2008, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het door verzoeker aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter van de Wet van 15/12/1980 daarbij verwijzend naar een evaluatie van de arts-adviseur dd. 18 april 2012 volgens dewelke de aandoening van verzoeker weliswaar een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, doch in casu geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Azerbeidzjan.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 25 maart 2008 en navolgende schrijvens dd. 22 oktober 2010, dd. 8 november 2010, dd. 19 mei 2011, dd. 4 september 2011, dd. 5 oktober 2011 en dd. 13 april 2012 diverse medische verslagen had voorgelegd (o.a. dd. 23/02/2008 van dokter N. Morren ; dd. 23/06/2010 en dd. 23/07/2010 van dokter L. Capelle ; dd. 21/06/2010, dd. 19/07/2010 , dd. 13/10/2010 en dd. 19/01/2011 van dokter P. Schurmans ; dd. 14/09/2010, dd. 27/10/2010, dd. 08/11/2010, dd. 17/01/2011, dd. 23/06/2011, dd. 20/09/2011 en dd. 09/02/2012 van dokter P. Sterkmans) waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 25 maart 2008 en diverse navolgende schrijvens, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen. De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. van verzoeker dateert van 25 maart 2008, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 20 april 2012 hetzij meer dan vier jaren later. Verweerder schendt het principe van "goed beheer". Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij. De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden. De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren. Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger. Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit). In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder meer dan vier jaren tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Ten tweede blijkt uit de door verzoeker voorgelegde objectieve en verifieerbare medische verslagen dat een gespecialiseerde medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn. Als uit de verslagen van zijn behandelende artsen blijkt dat er medische behandelingen (door o.a. een psychiater, internist en een huisarts) lopende zijn en dat verdere medische behandelingen noodzakelijk zijn ; dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan. Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 18 april 2012 blijkt alleszins met dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van alle door verzoeker voorgelegde medische verslagen. De door verzoeker voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoeker ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten. Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan. Het advies van de ambtenaar-geneesheer is foutief en druist in tegen de door verzoeker bijgebrachte medische verslagen ; minstens is het advies dd. 18 april 2012 voorbarig aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. De medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt laten hem niet toe om te reizen. Uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is. Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegrond verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Gelet op de diverse voorgelegde medische verslagen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft

verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij verzoeker of bij zijn artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar Azerbeidzjan ; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoeker, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoeker. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoeker voorgelegde verslagen tegengesproken. Dat de medische toestand van verzoeker wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat, wordt aangetoond aan de hand van recente medische verslagen van verzoekers behandelende artsen (dd. 30 mei 2012 van dokter R. NICKMANS ; dd. 15 mei 2012 van dokter Anouk PEETERS en dd. 18 mei 2012 van dokter P. STERKMANS). (Stukken 3-4-5) De behandelende artsen van verzoeker raden een terugkeer naar het herkomstland in de huidige omstandigheden af. De inhoud van de recente medische verslagen van dokters R. NICKMANS Anouk PEETERS en P. STERKMANS spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoeker verkeerd heeft beoordeeld. Ten vierde heeft verweerder geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoekers herkomstland. Verweerder verwijst naar 'informatie beschikbaar in het administratief dossier waaruit zou moeten blijken dat een aangepaste medische behandeling in Azerbeidzjan beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor verzoeker. Verzoeker is evenwel van mening dat de feitelijke voorstelling inzake de toegankelijkheid en betaalbaarheid van de noodzakelijke (en aangepaste) medische zorgen in de Republiek Azerbeidzjan zoals door verweerder weergegeven geenszins overeenstemt met de werkelijkheid, integendeel. Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen waarheidsgetrouwe beschrijving te geven van de toegankelijkheid in Azerbeidzjan van de medische zorgen voor personen met o.a. psychische moeilijkheden. De behandelende arts van verzoeker heeft een gericht onderzoek verricht naar de informatie zoals weergegeven op de websites waarnaar de arts-attaché (dokter Krista GOORTS) in haar advies dd. 18 april 2012 heeft verwezen en waaruit volgens de arts-attaché zou moeten blijken dat voldoende en aangepaste medische behandeling voorhanden zou zijn voor verzoeker in Azerbeidzjan. Volgens de behandelende arts, dokter R. NICKMANS, heeft de arts-attaché de bestaande algemene informatie waarnaar werd verwezen foutief geïnterpreteerd. Dokter R. NICKMANS spreekt met klem de stellingname van zijn collega, arts-attaché dokter Krista GOORTS tegen. Dokter R. NICKMANS licht dienaangaande het volgende toe : (Stuk 3)

"Verslag dr; GOORTS KRISTA dd. 18-04-2012.

OPM - Onderzoek naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in Azerbeidzjan aan de hand van de websites van 2 klinieken aldaar.

geen foto's op de site gevonden, enkel de hoofden van enkele dokters (?), geen idee van de infrastructuur, de hygiëne, de bereikbaarheid, de tarieven,... de verslagen van de Belgische specialisten zijn niet te lezen door de dokters ter plaatse.

mr Rachimov Khalid is in zijn land van herkomst verkeerd behandeld geweest ; hier in België met veel moeite min of meer hersteld."

Hiermee heeft verzoeker voldoende aangetoond dat de conclusies die de arts-attaché Krista GOORTS heeft getrokken uit de door haar aangehaalde algemene informatie (en waarop verweerder zich heeft gebaseerd om de weigeringsbeslissing te motiveren), niet corresponderen met de werkelijkheid, minstens dat deze informatie niet op verzoeker van toepassing is. De behandelende artsen van verzoeker stellen zich ernstige vragen aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekingen alsook aangaande de toegankelijkheid ervan voor verzoeker in Azerbeidzjan. De bronnen waarnaar de arts-attaché heeft verwezen, werden niet zorgvuldig geanalyseerd. Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel. Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om : Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet

plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

2.1.2. Verzoeker heeft geen belang bij zijn kritiek betreffende de redelijke termijn. Immers, kort nadat verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend, werd zijn aanvraag reeds ontvankelijk verklaard, waardoor hij in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie. Het feit dat de beslissing betreffende de gegrondheid al dan niet lang op zich heeft laten wachten is niet relevant nu verzoeker er eerder voordeel dan nadeel uit heeft gehaald. Bovendien heeft een schending van de redelijke termijn niet tot gevolg dat verzoeker in het bezit zal worden gesteld van een verblijfstitel. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Bij lezing van de toelichting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen, waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf, niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door hen aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of- zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch dossier van de verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer aan een onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Er wordt uiteengezet dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling indien deze niet adequaat behandeld wordt, doch dat een adequate behandeling beschikbaar is in zijn land van herkomst en dat deze voor hem toegankelijk is. Tevens

wordt toegelicht hoe het bestuur tot deze vaststellingen is gekomen, waarbij verwezen wordt naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 april 2012.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar het herkomstland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in het betoog dat geen grondig onderzoek zou zijn gevoerd naar haar medische situatie. Terwijl de kritiek van de verzoekende partij evenmin dienstig is, waar wordt verwezen naar het feit dat de ambtenaar-geneesheer geen specialist zou zijn.

De bestreden beslissing steunt op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

De verzoekende partij gaat voorbij aan de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer, waar zij voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met de medische informatie van de behandelende arts van de verzoekende partij. Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie is gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoeker om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoeker betoogt aangaande de medische toestand van verzoeker en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Azerbeidzjan: *“Dat de medische toestand van verzoeker wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat, wordt aangetoond aan de hand van recente medische verslagen van verzoekers behandelende artsen (dd. 30 mei 2012 van dokter R NICKMANS ; dd. 15 mei 2012 van dokter Anouk PEETERS en dd 18 mei 2012 van dokter P. STERKMANS). (Stukken 3-4-5.)”*

Bij de beoordeling van beroepen tot nietigverklaring op grond van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet voert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een wettigheidscontrole van de bij hem aangevochten beslissing uit. Indien een schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, mag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel rekening houden met de gegevens waarover de staatssecretaris beschikte op het ogenblik dat hij zijn beslissing nam. Voornoemde medische verslagen bevonden zich niet in het administratief dossier op het ogenblik dat de bestreden beslissing van 20 april 2012 werd genomen en de staatssecretaris had er dan ook geen kennis van bij het nemen van deze beslissing. Hierover bestaat geen betwisting tussen de partijen. Derhalve mag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die medische stukken niet in zijn beoordeling betrekken bij de uitoefening van zijn wettigheidscontrole op grond van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet (RvS 25 november 2015, nr. 233.023)

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Het middel luidt:

“Uit de diverse door verzoeker voorgebrachte verslagen bleek dat de medische aandoeningen van verzoeker van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater, internist en huisarts en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling. De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten. Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Het is onredelijk

dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het foutieve en voorbarige advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 18 april 2012. Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing. Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 20 april 2012 te worden vernietigd."

2.2.2. Verzoeker verwijt de verwerende partij hem niet onderworpen te hebben aan een medisch onderzoek.

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt geen verplichting in hoofde van de ambtenaar-geneesheer om bijkomend advies in te winnen en evenmin om de vreemdeling zelf te onderzoeken. De ambtenaar-geneesheer heeft verzoeker zelf verzocht een bijkomend medisch attest over te maken op 16 september 2010.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, heeft de verwerende partij de eer te vervolgen dat, om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu wordt niet betwist dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld. Uit onderzoek is gebleken dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat er een behandeling beschikbaar is in Azerbeidzjan die toegankelijk is voor hem. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Gelet op het gegeven dat verzoeker zijn behandeling in Azerbeidzjan kan verderzetten, maakt hij ook niet aannemelijk dat de stopzetting van zijn behandeling in België een verslechtering van zijn gezondheidstoestand tot gevolg zal hebben en er hierdoor een reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC